

Claude François (1939-1978): l'idole des jeunes

Het begon aan de Côte d'Azur

In de jaren 60 en 70 scoorde de zanger Claude François – koosnaam 'Cloclo' – de ene hit na de andere en werd *l'idole des jeunes*. Hij werd de koning van de disco, maar zijn échte wereldhit werd het meeslepende 'Comme d'habitude', beter bekend als 'My way' en onsterfelijk gemaakt door Frank Sinatra. Cloclo zelf werd slechts 39 jaar.

TEKST: ROYAN VAN VELSE

HET BEGON ALLEMAAL AAN DE CÔTE D'AZUR, ZIJ HET MET een omweg. Want de Fransman Claude werd geboren in Egypte, waar zijn familie al van generatie op generatie werkte voor het Suezkanaal dat in Britse en Franse handen was. Toen de jongen 17 jaar oud was werd het kanaal genationaliseerd, hetgeen bijna tot een oorlog leidde. De buitenlanders werden in dat jaar 1956 zonder pardon het land uitgezet en Claude en zijn ouders moesten naar Frankrijk. Ze belandden in het koude en gure Le Havre en al snel besloten ze om in Monte-Carlo te gaan wonen, waar ook de zus van Claude al enige tijd leefde. De familie François smachtte naar wat warmte, naar de zon en naar de zee, en die vonden ze aan de Côte d'Azur. Gevlucht en ontheemd waren ze al hun rijkdommen kwijt en ze leefden in armoede in een prinsendom vol met rijken. Claude, die zijn hele jeugd op straat had gedanst en trommels had bespeeld met Arabische vriendjes, had geen zin om zijn school af te maken of om aan de slag te gaan als bankmedewerker zoals zijn vader het wenste. Nee, hij wilde de muziekwereld in, als muzikant.

Zomerbaantje als muzikant

Een jaar na zijn aankomst aan de kust ging Claude naar het conservatorium van Monte-Carlo en het jaar daarop kreeg hij zijn eerste zomerbaantje als muzikant: drummer in het orkest van radio Monte-Carlo. Vervolgens speelde hij in Juan-les-Pins om daarna weer terug te keren als muzikant in de Sporting Club van het prinsendom. Daar kreeg hij de kans om ook wat te zingen en te dansen; dat deed 'le petit blond' zoals hij genoemd werd, alsof zijn leven ervan afhing. Dankzij z'n Arabische opvoeding zat dat dansen hem in het bloed en hij gaf zelfs madison-danslessen aan de wereldberoemde filmster Brigitte Bardot. Ook trad hij op in de bekende dancing 'Papagayo' in Saint-Tropez.

Intussen genoot hij van de kust, de zee en de zon die hem herinnerden aan zijn geboorteland. In deze turbulente muziekjaren waarin de vrolijke en beweeglijke 'yéyé' en vogue was, droomde Claude François er echter ook van om als sterartiest op het podium te staan en om een plaat op te nemen. Aan de Côte d'Azur lukte dat ondanks zijn talent en wilskracht niet:

hij moest toch echt naar Parijs om een kans te maken. In 1961 vertrok hij. En hij kreeg het voor elkaar om een plaat op te nemen maar die werd – met slechts 2000 verkochte exemplaren – een flop. Toch kreeg hij een tweede kans in 1962 met het nummer 'Belles! Belles! Belles!'. Met een recordverkoop van 1,7 miljoen stuks was Claude François ineens l'idole des jeunes.

FOTO: ROGER KASPARIAN

Meer dan 67 miljoen platen

Claude, die door zijn publiek liefkozend 'Cloclo' werd genoemd, was niet meer te stoppen. Hij ontwikkelde concepten, startte een platenmaatschappij, begon het jongerenmaandblad 'Podium'. En hij schreef zijn eigen muziek: geïnspireerd door zijn relatiebreuk met de zangeres France Gall componeerde hij in 1967 het nummer 'Comme d'habitude'. Een jaar later schreef Paul Anka de Engelstalige tekst, doopte het nummer 'My way' en werd het een planetaire hit. Behalve door Paul Anka ook gezongen door Frank Sinatra en meer dan 2.000 andere artiesten.

In de jaren 70 stond Cloclo aan het begin van het discolijdperk en lanceerde mega-hits als 'Magnolias for ever' en 'Alexandrie Alexandra'.

De grote Franse artiesten uit die tijd stonden weldra in zijn schaduw en hij veranderde de muziekscene in Frankrijk.

Hij zong en danste tegelijkertijd en omringde zich na een aantal jaren ook met knappe danseressen die hij de Clodettes doopte. Zijn shows waren groots, weergaloos en onnavolgbaar, de muziek swingend en dansbaar. Maar het absolute hoogtepunt

vormde het sentimentele 'Le téléphone pleure' met meer dan twee miljoen verkochte exemplaren in een paar weken tijd. In totaal verkocht Claude François ondanks zijn vroege dood veertig jaar terug, meer dan 67 miljoen platen.

Die dood kwam op 11 maart 1978, een paar uur voor een televisieoptreden. Hij stond te douchen in zijn Parijse appartement en met de voeten in het water draaide hij aan een scheefstaand lampje boven zijn bad. De elektrische schok werd hem fataal. Zijn vriendin schakelde de stroom uit, belde pompiers, maar het was te laat. Op 39-jarige leeftijd stierf één van de grootste Franse muziekfenomenen ooit.

Hij schreef
'Comme d'habitude'
dat als 'My way' een
wereldhit werd

Nederlandse biografie

Deze maand verschijnt het enige Nederlandstalige boek over Cloclo: 'Claude François, Frankrijks superster' door Royan van Velse.

ISBN 978-90-819472-8-2